

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: CET 21 spol. s.r.o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, IČ: 458 00 456, zast. JUDr. Petrem Kotrlíkem, advokátem se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti **žalované: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 13.3.2012, sp. zn. /Ident.:2009/809/LOJ/CET, č.j.: LOJ/1277/2012,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 13.3.2012 sp. zn. /Ident.:2009/809/LOJ/CET, č.j. LOJ/1277/2012 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.640,- Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Petra Kotrlíka.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž byla žalobkyni podle ust. § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání udělena pokuta ve výši 50 000 Kč za porušení ust. § 48 odst. 4 písm. a) citovaného zákona. Správního deliktu se žalobkyně měla dopustit označením sponzora Nurofen produkt Rapit capsules (sponzor pořadu, mutace 1) odvysílaného dne 5.5.2009 ve 20:10:23 hod. na programu Nova, přičemž toto označení mělo reklamní prvky uvedené podrobně ve výroku napadeného rozhodnutí a nebylo odděleno od ostatních částí programu. Tím žalobkyně měla porušit povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu.

V odůvodnění svého rozhodnutí vyšla žalovaná ze zjištění, že žalobkyně v uvedeném čase na programu Nova odvysílala označení sponzora Nurofen produkt Rapid capsules (sponzor pořadu, mutace 1) s obrazovým dějem, který žalovaná uvedla jako popis spotu „*Na bílou plochu bleskově přijíždí červená kapsle s nápisem Nurofen, následně zasahuje střed barevného terče na krabičce přípravku Nurofen Rapid. Nad krabičkou text „sponzor pořadu Reckitt Benckiser“, pod krabičkou upozornění na použití léku a přečtení příbalové informace. Ve zvuku ženský hlas: „Kapsle Nurofen Rapid zasáhne proti bolesti a vy můžete v klidu sledovat svůj oblíbený seriál. Nurofen Rapid-rychlejší úleva od bolesti!“*

Žalovaná po shlédnutí audiovizuálního záznamu dospěla k závěru, že předmětný spot měl charakter reklamy a vzhledem k jejímu neoddělení mohlo dojít k porušení ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2011 Sb. Rada shledala, že označení sponzora nese reklamní příběh, když dějová osa je zde vyjádřena příjezdem kapsle produktu na obrazovku, kde na moment zastaví, aby se v zápětí opět rozjela směrem k centru bolesti, jenž je v tomto případě terčem, který kapsle produktu sama úspěšně zasáhne. To lze vyložit způsobem, že produkt sám rozpozná místo bolesti a zaměří se právě na něj. Po zásahu je možné vidět šířící se vlny, které mají zjevně podpořit dojem diváka, že cíl byl úspěšně zasažen. Dle žalobkyně, která se v řízení vyjadřovala, nebylo možné z obsahu spotu dovodit dějovou osu účinku produktu a měla za to, že se jedná o statické zpracování spotu.

Žalovaná napadeným rozhodnutím rozhodovala poté, kdy její původní rozhodnutí ze dne 20.10.2009 bylo zrušeno Městským soudem v Praze v řízení vedeném pod sp. zn. 7A 93/2010 a poté, kdy se věci již zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku pod č.j. 8As 68/2011 sice shodně s Městským soudem v Praze dospěl k závěru ohledně reklamnosti daného spotu pro jeho dynamiku, avšak shledal vadu rozhodnutí, spočívající v neoznačení zákonných ustanovení, podle nichž žalovaná rozhodovala. V důsledku právních názorů správních soudů a ve shodě s nimi žalovaná posléze při dalším rozhodování dospěla znovu k závěru, že žalobkyně porušila ust. § 48 odst. 4 písm. a) citovaného zákona, avšak zabývala se žalobní námitkou, již Městský soud v Praze vázán právním názorem NSS uznal za důvodnou, totiž vadou výroku, spočívající v neoznačení zákonných ustanovení, podle nichž žalovaná rozhodovala, a přijala usnesení o uložení sankce v textové podobě, kterou uvedla v záhlaví svého rozhodnutí tak, že pokutu ukládá v rámci své působnosti a v souladu s ust. § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. a dále ve výroku uvedla text jednání žalobce s podrobným popisem dějové osy a dynamického charakteru spotu včetně dějového hodnocení tohoto spotu a jeho účinku na dojem diváka. V uvedeném žalovaná spatřovala respektování právních názorů správních soudů a v další části odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhodnocovala spot z hlediska daných reklamních prvků, které shledala zejména v přítomnosti dynamického charakteru spotu.

Žalovaná vyšla rovněž ze zjištění, že žalobkyně již byla v minulosti žalovanou upozorněna na porušení ust. § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., a to v případech označených pod č.j. Rpo/98/04 Rup/65/04. V této souvislosti žalovaná poukázala na rozsudek NSS pod č.j. 6As 20/2008-83, v němž tento soud vyslovil názor, že povinnost upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání se váže spíše k porušení zákonné povinnosti, než ke konkrétnímu skutku, a dále vyšla i ze stanoviska rozšířeného senátu NSS pod č.j. 6As 26/2010-66, dle kterého v případě sankce za neoddělenou reklamu postačí, aby byl na zákaz vysílat takovouto neoddělenou reklamu provozovatel upozorněn v jednom konkrétním případě. Toto upozornění pak postačí pro všechny další případy odvysílání neoddělené reklamy na místo sponzorského vzkazu ať již jde o jakékoliv produkty.

Žalovaná se dále ve svém rozhodnutí zabývala úvahou o výši pokuty, přihlížela k povaze vysílaného programu jako k programu celoplošnému v územním rozsahu přijímaném alespoň 70% obyvatel, k postavení provozovatele na mediálním trhu s vysokým podílem sledovanosti, k závažnosti věci dané tím, že žalobkyni již bylo po vydaných

upozornění známo, jakým způsobem Rada danou problematiku posuzuje. Konstatovala, že divák byl uveden v omyl, že žalobkyně mohla ovlivnit obsah předmětného sponzorského vzkazu a byla odpovědná za obsah označení sponzora, Vysílání reklamy zhodnotila jako méně závažné porušení zákona, proto uložila pokutu jen ve výši 2% horní zákonné sazby.

Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že nebyla upozorněna na porušení zákona. S odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS č.j. 6As 26/2010-101 žalobkyně namítala, že povinnost upozornit provozovatele televizního vysílání na porušení zákona v souladu s ust. § 59 odst. 1 citovaného zákona může být splněna pouze tehdy, je-li příslušné jednání provozovatele v předchozím upozornění dostatečně konkrétně a jednoznačně skutkové popsáno a vymezeno a obsahuje-li i dostatečně přezkoumatelnou právní úvahu o tom, jako povinnost měl provozovatel porušit. Upozornění je účinné pouze ve vztahu k takovým navazujícím jednáním, která jsou ve všech podstatných rysech obdobou toho, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn. Provozovatel si tedy musí být jist, že by stejně jako jednání, na které byl upozorněn, byla jeho další jednání regulátorem hodnocena jako závadová, to znamená, že skutek musí být velmi přesně a jednoznačně vymezen. Dle žalobkyně žalovaná v dané věci tyto podmínky upozornění nenaplnila, jelikož předchozí upozornění na porušení povinnosti pod č.j. Rpo/98/04 a Rup/65/04 se týkalo jiného jednání, které není obdobou současného jednání ve všech jeho podstatných rysech. V původních upozorněních ze dne 10.11.2004 v uvedených věcech žalovaná spatřovala reklamnost daných spotů v tom, že údajně vykazovaly charakter reklamního spotu. Takovéto vnímání však již bylo překonáno judikaturou, neboť je přípustné, že ve sponzorském vzkazu lze logicky očekávat, že podnikatel bude chtít svůj výrobek spojit s konkrétním slovním spojením, které by jeho produkt co nejlépe charakterizovalo. Proto žalovanou zmiňovaná předchozí upozornění nelze považovat za dostačující, jelikož poukazují na údajnou závadnost jednání, které je od tohoto momentálně posuzovaného odlišné. Uložená sankce je tedy z důvodu absence řádně vydaného předchozího upozornění nezákonná.

Žalobkyně dále namítala, že ačkoliv žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že se řídila právním názorem NSS a Městského soudu v Praze ohledně vytýkané absence právního ustanovení ve výrokové části rozhodnutí, napadené rozhodnutí přesto zatížila vadou i při novém rozhodování ve věci, neboť jedinou změnou ve výrokové části rozhodnutí oproti dřívějšímu rozhodnutí je odstranění číslic před jednotlivými výroky. To je v rozporu s požadavkem na jasnost, srozumitelnost, přesnost a určitost výrokové části rozhodnutí, která je závazná a jen takto je způsobilá právní moci a vykonatelnosti. Žalobkyně odkázala na rozsudek NSS pod č.j. 8As 68/2011-98, v němž tento soud vyslovil pravidlo týkající se jednoznačného, srozumitelného a přesného vymezení jednotlivých výroků tak, že výroková část správního rozhodnutí musí obsahovat několik výroků, jenž jsou zásadně označeny římskými číslicemi. Žalovaná tedy nejenže neodstranila vadu výrokové části rozhodnutí, neboť opět ve výrokové části neuvedla právní ustanovení, podle něhož rozhodovala, ale dokonce odstranila i číslování jednotlivých výroků, čímž výrokovou část znepráhlednila.

Žalobkyně dále setrvala na svých námitkách proti posouzení předmětného sponzorského vzkazu jako reklamy, které uplatnila již ve věcech vedených před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 7A 93/2010 a před NSS pod sp. zn. 8As 68/2011.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaná, vzhledem k charakteru žalobních námitek a jejich vypořádání již v průběhu soudních řízení vedených před vydáním napadeného rozhodnutí před správními soudy, považovala za relevantní se vyjádřit k námitce nedostatku naplnění podmínky upozornění dle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Tuto námitku žalovaná neshledala důvodnou, považovala ji dokonce za bezpředmětnou a nerespektující současnou judikaturu správních soudů a judikaturu týkající se přímo tohoto správního řízení. Uvedla, že se v tomto řízení již řídila správními soudy zmíněnou judikaturou NSS vycházející z rozšířeného senátu a z jeho rozhodnutí pod č.j. 6As 26/2010, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že postačí, aby byl na zákaz vysílat neoddělenou reklamu provozovatel upozorněn v jednom konkrétním případě, a toto upozornění pak postačí pro všechny další případy odvyšování neoddělené reklamy na místo sponzorského vzkazu, ať již jde o reklamu na margarín, šampon nebo hojivou náplast, které naplňují velmi podobné znaky, tj. kdy. ústředním motivem je přesvědčit diváka o koupi určitého výrobku zdůrazňováním jeho kvalit, srovnáním s jinými výrobky či dynamickým reklamním příběhem. Pokud toto žalovaná již předem splnila, pak nebyla v tomto řízení povinna upozornit žalobkyni na protiprávnost vysílání daného spotu Nurofen.

K námitce vady výroku žalovaná uvedla, že provedla změny ve výroku dle požadavků soudu a měla za to, že výrok o uložení sankce je vizuálně rozčleněn tak, aby umožnil žalobkyni snazší orientaci ve výroku a shledala své rozhodnutí bezvadným a odpovídajícím zákonným požadavkům.

Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby soud podanou žalobu zamítl.

Při jednání před soudem zástupce žalobkyně doplnil, že nezákonnost rozhodnutí spatřuje v tom, že doposud nebylo vydáno upozornění na porušení právní povinnosti provozovatele. Uvedl, že předchozí upozornění žalované nebyly vydány v obdobných věcech, jde o jiné skutkové podstaty s jiným skutkovým dějem. To je v rozporu s tím, co vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu, upozornění žalované odkazovala na jiné skutky, než pro který byl žalobce pokutován. Dále upozorňuje na další podstatnou vadu napadeného rozhodnutí, která je důsledkem toho, že žalovaná nerespektovala rozsudek NSS, zejména v jeho náhledu uvedeném v článku 29 rozsudku. Výrok rozhodnutí trpí vadou, neboť zde není uvedeno zákonné ustanovení, podle kterého byla pokuta uložena, a je zde další vada - nedostatek číslování výroků, které jsou náležitostí pro to, aby takový výrok byl srozumitelný.

Zástupkyně žalované uvedla, že se v předchozích upozorněních žalovaná zabývala podstatnými náležitostmi spotu, které jsou obdobné jako v tomto případě. Pokud jde o náležitosti výroku, je toho názoru, že žalovaná naplnila požadavek předchozích judikatury soudu.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních námitek a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Důvodnost žaloby však soud toliko spatřuje toliko v oprávněné námitce vady výroku rozhodnutí a jen ta je dle závěrů rozsudku Městského soudu v Praze a předcházejícího rozsudku Nejvyššího správního soudu relevantním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze ve svém rozsudku pod sp. zn. 7A 93/2010, vázán právním názorem NSS vysloveném v jeho rozsudku pod č.j. 8As 68/2011-98, zrušil původní rozhodnutí žalované ze dne 20.10.2009 o uložení pokuty žalobkyni za totéž jednání *pouze*

z důvodu vady výroku spočívající v neuvedení zákonných ustanovení, podle nichž žalovaná rozhodovala a to hmotněprávního ustanovení § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., neboť NSS vyslovil, že pochybení spočívající v absenci uvedení ust. § 60 odst. 1 písm. l) citovaného zákona ve výroku rozhodnutí nemůže zhojit ani skutečnost, že toto ustanovení bylo vtěleno do záhlaví rozhodnutí. NSS vycházel ze své judikatury, ve které již dříve vyslovil, že uvedení příslušného ustanovení v záhlaví rozhodnutí nelze posoudit jako splnění zákonných požadavků na náležitosti výroku.

Uvedenou vadu, vytýkanou NSS i Městským soudem v Praze v původním řízení, žalovaná neodstranila ani v napadeném rozhodnutí. Naopak tato vada, která se vykazuje tím, že ust. § 60 odst. 1 písm. l) zákona se opětovně vyskytuje v záhlaví rozhodnutí a ve výroku, je jen uveden popis jednání, které odpovídá skutkové podstatě ust. § 48 odst. 4 písm. a) citovaného zákona. Toto zjištění odůvodňuje závěr, že žalovaná nerespektovala právní názor NSS i Městského soudu v Praze a v napadeném rozhodnutí učinila tutéž chybu jako v předcházejícím řízení. Tuto vadu řízení soud v souzené věci nemohl přehlédnout, ačkoliv je toho názoru, že z výrokové části ve spojitosti se záhlavím tohoto rozhodnutí je naprosto zřejmé, srozumitelné a určité, za jaké jednání a v rámci jaké zákonné sazby správní sankce byla žalobkyně uložena pokutou postižena, takže u ní nemohou vzniknout pochybnosti o skutkové podstatě vytýkaného jednání a její sankční odpovědnosti. Nicméně v tomto případě byla žalovaná zcela jednoznačně a přesně vázána právními názory správních soudů, které principiálně požadovaly ust. § 60 odst. 1 písm. l) zákona vtělit do výroku rozhodnutí v souvislosti s ust. § 48 odst. 4 písm. a) citovaného zákona, a toto žalovaná neučinila. I když Městský soud v Praze v jiných rozhodnutích v minulosti respektoval souvislost záhlaví a výroku rozhodnutí tak, že striktně nepožadoval uvedení sankčního ustanovení ve výroku rozhodnutí, jestliže z celistvosti záhlaví a výroku rozhodnutí bylo zřejmé, za jaké jednání a v jakém rozmezí zákonné sazby byla pokuta uložena, v této věci nemohl nerespektovat skutečnost, že jde o věc, která byla vrácena žalované správními soudy právě za účelem odstranění uvedené vady, což se žalované nepodařilo. Žalovaná ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani ve svém vyjádření v podstatě neuvádí, jakým způsobem přistoupila k nápravě vytýkané vady, neboť v odůvodnění shrnula obsah svého usnesení tak, že záhlaví i výrok splývají v jedno a dále ani neobhájila stejný postup, tj. proč potřebné ustanovení zákona nevčlenila do výroku rozhodnutí. Uvedený nedostatek tedy byl jediným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud dále na okraj dodává, že nerozumí postupu, kterým žalovaná měnila výrok rozhodnutí. Oproti původnímu rozhodnutí členěnému na odstavce, výrok napadeného rozhodnutí, i když z něj lze seznat vytýkané jednání, je stylisticky poněkud nepřehledný a nadbytečně textově složitý, a to tím, že žalobkyně do popisu skutkového jednání vložila i své hodnocení skutkového děje z hlediska reklamního příběhu. Takovéto posouzení, jak provedení spotu působí na diváka, nenáleží do výrokové části rozhodnutí, ale má být součástí odůvodnění rozhodnutí, což je ostatně v odůvodnění napadeného rozhodnutí splněno. Nepřehlednost a spojení popisu skutkového děje a současně i jeho hodnocení v působení na diváka, pak vyvolala žalobní nároky na technické oddělení textu výroku a číslování odstavců, kterážto námitka podle názoru soudu sice není způsobilá zrušit napadené rozhodnutí, přispívá však k tomu, aby žalovaná v případech budoucích rozhodnutí respektovala určitou přehlednost a členitost výroku.

Oproti uvedenému soud považoval za nedůvodnou druhou námitku žalobce ohledně absence upozornění podle ust. § 59 odst. 1 zákona s tím, že předchozí upozornění žalované v jiných věcech pod konkrétními spisovými značkami Rpu/98/04 a Rup/65/04 pro svou obecně preventivní povahu nepostačují pro splnění povinnosti dostatečně konkrétně

jednoznačně a skutkové upozornit na protiprávní jednání žalobkyně. V tomto směru nelze žalované vytýkat nezákonnost rozhodnutí, neboť žalovaná byla vázána rozsudkem Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7A 93/2010, v němž soud ve svém skutkovém a právním posouzení postupu žalované vycházel z tehdy platné judikatury a vázán touto judikaturou vyslovil, že upozornění nemusí vždy předcházet konkrétnímu jednání, ale musí jít o typově obdobné či shodné skutkové jednání. Z této judikatury vycházela i dřívější judikatura Městského soudu v Praze a protože souzená věc byla posuzována ke skutkovému a právnímu stavu v době vydání rozhodnutí, byla pro soud v řízení pod sp. zn. 7A 93/2010 i pro žalovanou závazná judikatura předchozí. Námitka žalobce, že tato judikatura byla překonána je sice oprávněná, neboť to se stalo usnesením rozšířeného senátu NSS pod č.j. 6As 26/2010-101 ze dne 3.4.2012, nicméně v dané věci nelze popřít právní závaznost předchozího rozsudku Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7A 93/2010, který neshledal vadu řízení a nezákonnost rozhodnutí v absenci náležitého upozornění. Nicméně soud v této věci nemohl přehlédnout závěry rozšířeného senátu NSS z roku 2012 a z hlediska střetu dřívější judikatury Městského soudu v Praze i NSS a současného stavu judikatury dle rozšířeného senátu NSS, považoval o za své oprávnění srovnat, zda z hlediska žalobních námitek o překonání judikatury ob stojí i závěr žalované, která se řídila předchozím pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze. Soud shledal, že tyto závěry ob stojí se závěrem rozšířeného senátu, že postihnout provozovatele lze pouze po předchozím upozornění a to takovém, které vykazuje v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn. Z hlediska nové judikatury bylo stěžejním srovnat, zda jednání žalobkyně vykazovalo v podstatných rysech obdobné znaky jako to, na jehož závadnost byla upozorněna pod sp. zn. Rpo/98/04 a Rup/65/04. Soud z těchto rozhodnutí zjistil, že ačkoliv šlo o upozornění na odvysílání reklam v prvním případě na CENTRUM.CZ, v druhém případě na pivo Velkopopovický kozel s tím, že tyto nebyly dostatečně rozeznatelné a zřetelně oddělené od ostatních částí programu, tedy šlo o jiné produkty a předmět reklamy, přesto z odůvodnění těchto upozornění shledal, že žalobkyni je vytýkán charakter reklamního sloganu z důvodu prezentace výrobku, které obsahuje *hodnotící prvky a také, že slogan přisuzuje výrobku určitou kvalitativní hodnotu*. Obě vydaná upozornění tady byla postavena na základní výtce podstatných rysů obdobných znaků, spočívajících v tom, že bez ohledu na to, jaký produkt byl předmětem reklamy, tato prezentace produktu byla učiněna způsobem obdobným v podstatných rysech, tj. byla učiněna způsobem upozornění na kvalitativní a hodnotící prvky, které jsou pro sponzorský vzkaz nepřiléhavé a nežádoucí a odpovídají spíše reklamnímu příběhu. Žalovaná tedy z těchto upozornění měla v podstatných rysech a v obdobných znacích hodnotící a kvalitativní stránky příběhu jistotu, jaké znaky jsou z hlediska prezentace spotu nežádoucí, jaké chování již zavádí do posuzování spotu jako reklamy, a tedy z předchozích upozornění již bylo žalované zřejmé, jaké povahy je porušení povinnosti, jehož se má vyvarovat, na jaké závadné chování upozornění směřuje. Proto předchozí upozornění byla způsobilá vyvolat účinky, které má za cíl zákon č. 321/2001 Sb., totiž vést provozovatele k řádnému chování se v budoucnu. Soud proto považuje předchozí upozornění žalované za náležitě splněnou podmínku pokusu o nápravu jednání žalobkyně s tím, že žalobkyně byla náležitě poučena dle odůvodnění upozornění na dva odlišné druhy komerční komunikace a na to, jakým způsobem mají být odlišeny a jak výrobek (ať již jde o různé výrobky či služby) nemá být prezentován. Z hlediska uvedených předchozích upozornění a jejich odůvodnění má tedy soud za to, že žalovaná v souzené věci dřívějšími upozorněními splnila svou povinnost nejprve upozornit provozovatele na jednání, které by mohlo být považováno za závadné a to způsobem, který ob stojí i z hlediska nové judikatury NSS představené usnesením NSS č.j. 6As 26/2010-101, neboť upozornění byla učiněna s poukazem na podstatné rysy a obdobné znaky závadného jednání. Žalobkyně pak nemůže obhájit svojí žalobní námitku toliko změnou judikatury NSS, ale musela by svou obranu založit na nevědomosti svého jednání z hlediska nesrozumitelnosti

upozornění pod sp. zn. Rpo/98/04 a Rup/65/04. Žádné takové námitky, např. jiných podstatných rysů a jiných neobdobných hodnotících znaků žalobkyně neuváděla, námitky vznesla pouze v rovině zobecněné právní věty vyplývající z výroku rozhodnutí rozšířeného senátu NSS a soud proto shledal, že napadené rozhodnutí v této podmínce obстоjí i z hlediska nejnovější judikatury NSS.

Za zcela nedůvodnou považoval soud věcnou námitku chybného posouzení obsahu předmětného sponzorského vzkazu jako reklamy, neboť tuto otázku shodně posoudily jak NSS tak i Městský soud v Praze se závěrem o reklamním charakteru spotu.

Ze shora uvedených důvodů soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost výrokové části rozhodnutí z důvodu absence právního ustanovení, podle kterého byla uložena pokuta. V tomto směru bude žalovaná vázána právním názorem soudu.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3000,- Kč a dále v nákladech právního zastoupení, a to za tři úkony právní služby po 2100,- Kč (převzetí věci, podání žaloby, účast při jednání před soudem) dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky a dále za 3x paušál po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 1.440,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 7.200,- Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11 640,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. září 2012

JUDr. Naděžda Řeháková
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.